

JUDECATA CONFIRMĂ CE AM FĂCUT PE PĂMÂNT

- Duminica lăsăturii sec de carne, a Înfricoșatei Judecăți -

Precum este adevărat că suntem muritori și că nimeni nu se poate sustrage tributului morții, tot așa de adevărat este că vom fi judecați. Citim în Sfânta Evanghelie despre Judecata Universală: „Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale” (Matei 25, 31). Sfântul Ioan Gură de Aur, tâlcuind acest text, constată că „vorbele Mântuitorului produc o mare frică și o înspăimântare, pentru că atunci când coboară din ceruri ca să Se așeze pe scaunul de domnie al slavei Sale, toți sfinții îngeri coboară împreună cu El la locul Judecății de Apoi, eliberând întregul rai ceresc”. Domnul are un motiv bun pentru a accentua acest lucru. Prima dată când a venit pe pământ, a fost într-un mod umil. El S-a născut într-o iesle, așezată într-o peșteră, „n-avea unde să-Și plece capul”, cum a spus El Însuși (Matei 8, 20) și, în cele din urmă, a fost răstignit pe cruce și îngropat. A doua venire a Lui va fi complet diferită. El va veni atunci în slava Lui. Toată splendoarea, măreția și gloria pământească va fi ca un lucru fără valoare înaintea slavei Sale divine! Și El va veni în toată slava Lui! Ucenicii Lui au văzut doar o parte din slava Sa pe Muntele Tabor, „pe cât li se putea”. Veșmintele Sale erau albe ca zăpada, iar fața Lui strălucea ca soarele. Aceasta este doar o mică parte din slava Lui. Cum va fi atunci când va veni la Judecata de Apoi și va cere omenirii socoteală pentru ce a făcut? Această judecată finală va fi înfricoșătoare, pentru că nimic din ceea ce am făcut în viață nu va fi ascuns de Dumnezeu Atotputernic, nici chiar gândurile și intențiile noastre cele mai tainice. Sfinții Părinți spun că numai

cele lucruri care au fost dezlegate prin pocăință și mărturisite vor dispărea. Domnul nu va dezvălui aceste lucruri, deoarece Taina Pocăinței acordă iertarea păcatelor. Domnul va descoperi viața fiecăruia, pentru ca toți oamenii și toți îngerii să vadă omul, nu așa cum părea a fi în existența sa pământească, ci așa cum era în realitate. Fiecare persoană are anumite trăiri interioare pe care le păstrează în secret, mai ales pe cele care

sunt necurate, păcătoase și rușinoase. Dacă nu au fost curățite prin pocăință, Domnul le va aduce în fața tuturor. Oamenii care ne-au cunoscut vor vedea cum eram de fapt și surprinderea va fi pe măsură. Într-adevăr, noi înșine vom fi îngroziți, pentru că, așa cum a spus și Sfântul Teofan Zăvorâtul, „dreptatea lui Dumnezeu va învinge și, în lumina acestei dreptăți, omul se va judeca pe sine însuși pentru păcatele, greșelile și căderile păcătoase și pentru tot ceea ce nu a fost îndreptat”. Să ne aducem pururea aminte de sfârșitul nostru, să ne amintim mereu de înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos, care va fi definitivă și va determina existența noastră pentru veșnicie, și să ne rugăm întotdeauna cum o facem la Sf. Liturghie: „Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace, și răspuns bun la Înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos, la Domnul să cerem”.

CALEA POCĂINȚEI

După ce ne-am născut, părinții noștri au avut grijă ca nu după multe săptămâni să ne ducă în Biserică și să fim botezați, devenind astfel membri ai Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, care este Biserica. Prin Botez am renăscut, am primit viață în Biserică în calitatea noastră de creștini, deci de următori ai lui Hristos, Care spune: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3, 5). Prin Botez ni s-a fixat scopul existenței noastre, mântuirea, adică intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Odată cu Botezul am primit și Mirungerea, prin care am dobândit bogăția darurilor Sfântului Duh. Prin aceste daruri noi am luat puterea de a duce o viață creștinească, de a ne opune răului și păcatului și de a săvârși binele. Toate acestea au fost încununare la sfârșitul slujbei Botezului de primirea celei de a treia Taine, și anume Sfânta Împărtășanie prin care Hristos Care S-a jertfit pentru mântuirea noastră Se sălășluiește în noi. De aceea trebuie să-L avem pe Hristos în inima noastră și să ne raportăm toată viața la El și să trăim ferindu-ne de păcat pentru a fi vrednici să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Lui, care să ne fie hrană pentru viața veșnică. În fiecare zi a vieții noastre să ne amintim că prin Botez ne-am născut la o viață nouă, am înviat spiritual, intrând îndreptați și sfințiți în Împărăția întemeiată de Iisus Hristos. Însă, pe parcursul vieții noastre ne abatem de la traiectoria noastră spre mântuire, fixată prin Botez și ajungem să rătăcim în întunericul păcatelor. Păcatul este ruperea comuniunii omului botezat cu Dumnezeu și îndepărtarea lui de scopul fixat prin Botez, și anume Împărăția cerurilor, deci ajungerea la mântuire. Astfel, în loc să fim Fii ai Împărăției, devenim fii care risipim în urma păcatelor noastre darurile primite de la Preasfânta Treime prin Sfintele Taine. Din nefericire, de prea multe ori suntem niște fii risipitori în această lume care ne ademenește ispititor, cu toate că avem darul credinței adevărate și mai ales avem parte de Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, Dumnezeu nostru, prin Taina Sfintei Împărtășanii. Alergăm după patimi păcătoase pierzând și sănătatea trupului și mai ales liniștea sufletului. Însă Tatăl Ceresc, în nemărginita Sa bunătate, ne-a lăsat prin Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos, Taina Pocăinței prin care, mărturisindu-ne păcatele, să ne întoarcem la El și să ne primească în Împărăția veșnică. Prin păcate murim, iar prin pocăință ne mântuim, înviind din moartea păcatului prin Hristos Domnul înviat, prin Care am primit viața veșnică. Puterea susținătoare a lui Dumnezeu se manifestă ca lucrare dumnezeiască a proniei Sale, prin care conservă și susține toată zidirea. Această putere dumnezeiască o invocăm chemând-o atunci când o aflăm în orice fel de nevoi și credem că vom fi auziți. Dumnezeu însuși ne provoacă spre aceasta atunci când spune: „Și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi” (Matei 21, 22). Credința este salvarea nefericirii noastre. Noi, creștinii, credem în pronia părintească a lui Dumnezeu și rezolvăm prin credință tot ceea ce ne preocupă: „Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide” (Matei 7, 7), Credința ne dăruiește nădejdea și așteptarea veacului ce va să fie și nouă, celor ce ne aflăm în luptele duhovnicești. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este Sfânta Taină a Maslului?

Răspuns: Este taina în care, prin rugăciunile preoților și ungerea bolnavului cu untdelemn sfințit, se împărtășește harul lui Dumnezeu spre tămăduirea celui bolnav.

Întrebare: Ce înseamnă aici boală?

Răspuns: Îmbolnăvirea sufletului sau a trupului.

Întrebare: Cum lucrează Dumnezeu în această Sfântă Taină?

Răspuns: Harul tămăduiește trupul de slăbiciuni și curăță sufletul de păcate.

Întrebare: De când se săvârșește această taină în Biserică?

Răspuns: Din vremea lui Hristos. După porunca lui Hristos, apostolii au mers să propovăduiască Evanghelia și „ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și-i vindecau” (Marcu 6, 13).

Întrebare: Cum s-a transmis săvârșirea acestei Sfinte Taine la episcopi și preoți?

Răspuns: Prin porunca apostolilor. „Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui” (Iacov 5, 14-15).

Întrebare: Cine poate săvârși slujba Sfântului Maslu?

Răspuns: După predania veche a Bisericii, pentru slujba Sfântului Maslu trebuie șapte preoți, închipuind cele șapte daruri ale Duhului (Isaia 11, 2-3). Numărul acesta simbolic amintește și unele fapte din Sfânta Scriptură a Vechiului Testament, din care se vede mila și îndurarea lui Dumnezeu. Astfel de șapte ori s-a plecat prorocul Elisei peste un copil mort pe care l-a înviat (4 Regi 4, 34-35). De asemenea, șapte au fost preoții care au sunat din trâmbițe și de șapte ori a fost înconjurată cetatea Ierihonului, când a fost cucerită de izraeliți, la intrarea lor în pământul Făgăduinței (Iosua 6, 13-16). De șapte ori s-a rugat prorocul Ilie pe muntele Carmel, până când Dumnezeu a dat ploaie pământului ars de secetă (3 Regi 18, 42-45). La nevoie pot sluji însă Sfântul Maslu și mai puțini preoți: trei (pentru numărul Treimii) sau cel puțin doi. În tot cazul, numai un singur preot nu poate săvârși Sfântul Maslu, căci Sfântul Apostol ne spune să chemăm „preoții Bisericii...” (Iacov 5, 14), iar nu pe un preot.

Întrebare: Când se poate face maslu ?

Răspuns: Nu sunt zile sau timpuri anumite pentru săvârșirea Sfântului Maslu. Se face oricând este nevoie, mai ales în zilele de post. Bolnavul pentru care se face Sfântul Maslu trebuie mai întâi să se spovedească, pentru ca să i se dea, prin Sfântul Maslu, curățire sufletească, adică iertarea păcatelor și tămăduirea trupului de boală.

Întrebare: Se poate face Sfântul Maslu pentru cei sănătoși?

Răspuns: Întrucât prin Taina Sfântului Maslu se dobândește nu numai tămăduire de bolile trupului, ci și iertarea păcatelor, se poate face maslu și pentru cei sănătoși și nu numai o singură dată, ci de mai multe ori. Sf. Simion al Tesalonicului îndeamnă pe fiecare creștin să facă Sfântul Maslu.

Întrebare: Ce elemente trebuie la săvârșirea Sfântului Maslu?

Răspuns: Slujba Sfântului Maslu se face înaintea unei mese pe care se pune Sfânta Evanghelie, lumânări (de regulă șapte), un vas cu grâu sau cu făină și unul cu untdelemn.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 4 martie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 5 martie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
Duminică 6 martie	07:00	Utenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă

Orbul și florile

Un orb locuia într-o casuță înconjurată de o grădină mare. Orice minut din timpul său liber îl petrecea în grădina sa și o îngrijea cu multă dăruire, cu toate că nu vedea. Indiferent că era primăvară, vară sau toamnă, grădina sa era o insulă de flori. „Spuneți-mi, vă rog, îl întrebă un trecător care admiră minunăția florilor, de ce faceți această muncă? Pentru că și-așa nu puteți vedea nimic din aceste frumuseți!”. Orbul zâmbi: „În primul rând, îmi place munca în grădină; în al doilea rând, pot pipăi aceste flori; în al treilea rând, pot mirosi parfumul lor. Al patrulea motiv sunteți dumneavoastră”. „Eu? Dar nici nu mă cunoașteți!”. „Nu, dar am știut că odată și odată veți trece pe lângă grădina mea. Știam că vă veți bucura de florile mele minunate și că voi avea ocazia să discut cu dumneavoastră”.

Ucenicul naiv

Un ucenic a venit călare pe calul său la chilia părintelui duhovnicesc. Aici, a descălecat și a intrat direct în cort, și-a înclinat capul a sărutat mâna bătrânului și a spus: „Credința mea în Dumnezeu este atât de mare încât mi-am lăsat calul afară, fără să-l leg, convins că Dumnezeu îi protejează pe cei care îl iubesc sincer”. „Du-te și leagă-ți calul, naivule!, l-a repezit părintele. Nimeni nu are dreptul să-l plictisească pe Dumnezeu așteptând ca El să facă ceea ce ar putea face el însuși, fără nici un fel de efort; fii convins că Dumnezeu îi protejează pe cei care îl iubesc sincer”.

Hangiul ascultător

A fost odată ca niciodată un han numit „Steaua argintie”. Hangiul făcea tot ce îi stătea în puteri pentru a atrage clienți, având grijă să le asigure acestora un confort cât mai deplin, servicii cordiale și prețuri rezonabile. Din păcate, nu prea avea succes. În disperare de cauză, el a consultat un înțelept. După ce a ascultat în tăcere plângerea hangiului, înțeleptul i-a spus: „Este cât se poate de simplu: tot ce trebuie să faci este să schimbi numele hanului”. „Imposibil, i-a răspuns hangiul. Este cunoscut de generații drept „Steaua argintie” și nu cred că există om în toată țara care să nu fi auzit de el”. „Ascultă sfatul meu, i-a spus înțeleptul pe un ton ferm. Schimbă-i numele în „La cele cinci clopote” și atârnă în fața hanului șase clopote”. „Șase clopote? Dar este absurd! La ce mi-ar folosi acest lucru?”. „Încearcă și vei vedea”, i-a răspuns înțeleptul cu un zâmbet pe față. Fără să mai stea pe gânduri, hangiul a făcut cum i s-a spus. Încă de a doua zi, hanul lui s-a umplut de călători. Practic, fiecare om care trecea prin fața clădirii intra înăuntru ca să îi atragă hangiului atenția că a atârnat din greșeală un clopot în plus, fiind convins că nimeni altcineva până la el nu a observat acest lucru. Odată intrați, oamenii erau impresionați de cordialitatea hangiului și de serviciile impecabile, așa că rămâneau până a doua zi, ca să se odihnească. În acest fel, hangiul nostru a reușit să se îmbogățească, împlinindu-și astfel visul pe care îl nutri se atâta vreme. De puține lucruri se bucură mai mult ego-ul așa cum se bucură de corectarea greșelilor altor oameni.